

Како е засянала и хубава Заранца — като закуска си скъпа поварка.

ЗДРАВЕЦЪТ

ДЕТСКИ ВЕСТНИК ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

Годишен абонамент 10 лева.
Ежекъ брой — 1 лев.
На вестниците 20% отстъпка.

ИЗДАВА МЕСЕЧНО ПРЕЗ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
Гл. редактор: Д-р М. СТАНЧЕВ — сина на акт. и детски болест.
Редактор-стопански: Царевна Д-ръ Станчева
София 1, ул. Серафим 18, II ет. Пощ. чен. събития № 1613. Тел. 2-72 27

Одобрена и препоръчана от: М-р на нар. просв. съв. № 9447 от 9. X. 1936 г. и от: Гл. Нар. нар. здрав. съв. № 13246, 17. VII. 1935 год.

ДЪЛГЪТ НА ЗАРВЧЕТАТА

Всички ние — млади и стари, знаеме твърде много задължения, които към себе си, така и към своите родители и учители, към другарчетата, към всички свои близки и към нашата родина.

За да изпълняваме, обаче, поровностно тия задължения, ние трябва да сме съвършено здрави и много издръжливи. Най-важният дълг на човека е значи дългът му към здравето!

На този дълг трябва да бъдат вънри, преди всичко децата, здравчетата. Възрастният сж направили вече много грижи към своето здраве, като не сж го винаги пазили и сж допуснали няща, които сж го повредили, например: вино, ракия, потопи, прежидане, преумора, мързел, простуды и други. Децата и юношите не бива никога да изменяват на здравето си. Тъ трябва да му служат със любов и да му робуват със гордост и радост! Здравчетата трябва да бъдат вънри на своите здравни обещания и да си спомнят съ грижките за своето здраве, тъй както се грижат за своите уреди и всякодневни задължения.

А когато пораснат, никога да не забравят своя святост, дългът към здравето и никогда да не вземат за прикрий въ своя живот, ония възрастни, които не го изпълняват.

Плътният на здравия живот сж по-трудни, но тѣ сж по-сладки и по-радостни, защото сж лишени от страдания и болни.

А колко е хубаво да бъде човекът здрав и vesel! Той е щастлив и живота му е пълен съ красотата и радост!

Такъв здрав и vesel живот пожелава на всички здравчета

Чичо Заранецъ

Тютюнопушенето е враг на човешкото здраве.

Иванъ Фичевъ

Есенна раздѣла

Вечерният вътреш утисък. Огнено сурчюто поаснало към засяналата гора и зесирни съ своята мила цигулка. Николко пчелички бързо преминаха. Тя разпознава хората, въ които се е настанило сурчюто и го похвалява.

— Каква — занапа сурчюто. — Пловците и чакмата усрояват забавка, по случай раздѣлата си. Ела!

Присна сурчюто шугулата си, прегрибе си и засекох. Зад него занапащата трева захапва стръчета. Николко израсти, съблудени от пльсната му, го наглеждаха и тихо промуджах: „Ех сурчю, сурчю, скоро ще настъпи злата зима... И го-

вага?“... После кравките се ступаха около зиминчето си съ крава и пригорица ови. Не зелента похвана, край джовката горичка, близо до малкото лоточе се виеха чужда пастра киртна. Въ кръгътъ се наредили всички есенни съ, гордети, абалити и круштит. Понрай тѣхъ сини, дрънчи, орфи, праскови, доми, спокни и много още други. Тѣ тихо разговаряха. На кичици и стръчета между тѣхъ се гущаха и чакмата. Тѣ хвърляха илюзии погледи къмъ всички. Николко медни пчелички бѣха нападнали по тѣхъ и тѣ ниваха съ крилата си...

Свѣтлиятъ друмъ

На сѣта за ученика има само единъ свѣтътъ друмъ:

Трудътъ, знанието, способната

За да се тръгнатъ, трябва да бъдешъ здравъ и прилежен. Но здравето е присъщелното палатъ отъ небето: тѣ се откъсватъ, тѣ се прило биватъ.

За туй, пази *Здравето си!* Изпълнявай свѣтитъ на родителитъ си, на учителитъ и на лѣкаръ. Каквито те поучатъ, то е за твое добро. Писано, какво то вършишъ, върши го съ вниманието, не както понасяшъ, а както най-добре трябва да се вършишъ. Никогда не тръга да не ти дотига. Има лъш и омавненъ трудъ, когато изпъсалъ зашо го вършишъ, и когато отъ сърце го вършишъ. Винаги си спомни: присъщата за ученика и копривената бѣа. Ше ти я равнава!

Единъ ученикъ, като се загледалъ въ една хубава пеперука, казалъ си: — Бавно си я, на отперулашъ. На вола си казвай: Азъ — бърза на ученичето — успявахъ си и бѣхъ почина работъ, работъ, работъ.

И като се обърналъ къмъ една коприва бѣа, казалъ и: „Ами ти — глупачка! — защо си си изпънала тѣмната катка-зашука?“

Бѣбата му отзвѣрнала: — „И съ каква радостъ върша това! Утро утре отъ моя кашкулъ ще измарва пеперука!“

Бави копривена бѣа и поплитъ всѣкъ денъ пашкулъ си.

Само съ ученичѣтъ си заветъ, съ присъщелното си ще измѣстишъ пашкулъ, въ който те заволашъ, за да измарвашъ утре пеперука.

Трудъ, знание и способна — ето трѣмѣтата дага, подъ които само ако се приорещъ, можешъ постигнати онова, което отъ сърце желаетъ.

Трудъ се, придобива знания и разбавъ съ това пречка за способна. Само така бѣащъ здравъ, силен и честъ. Само така ще вършишъ по свѣтла друмъ на живота.

Д-ръ Ва. Ва. Венес

Приятно занимание

Пъсень на здравеца

Азъ съмъ младичко вѣнчано,
Азъ съмъ здравецъ зеленъ!
Като паванъ детенце
Самъ засѣло всѣкъ денъ!

Есенно-поиска, зиме-зѣте
Азъ съмъ вѣтъръ вѣтъръ —
Даже не поглеждамъ,
Кѣтъ съмъ азъ напредъ!

Кой ли мене не обича?
Дави мене маля и старъ!
Азъ съмъ здравецъ зеленъ,
Азъ съмъ дѣлакъ горска кара!

Вѣнчати нѣмъ сестрички,
Нѣмъ есенни паванъ кракъ,
А въ глѣдинъ и горички
Стѣтъ съ вѣтѣтъ ерѣнѣтъ азъ.

Малки нѣмъ изъ глѣдинъ,
Не паванѣтъ всѣкъ денъ,
А въ глѣдинъ и горички
Китки пѣтъ въ отъ мене.

Александър Зеневъ

подъ милувитъ на златното силъне, крепите и достигае здраве и радост на всички живущи на земята. Въ всѣхъ областъта на здравето и силъне има оля. Вие сте търсени отъ всички за храна и удоволствие. А вие илюзии и пѣстри цѣлители правите живота тѣхъ крисятъ. Съ всѣхъ се кичатъ всички, на всѣхъ се радватъ малки и голѣми. Но неспешава чѣтъ, въ който трябва да се раздѣлите. Забавлявайте се, простете се и се раздѣлите като нѣмъ братчѣта и сестрички...

При тѣхъ думи фети на плодородното изчезна. Пчеличѣтъ забърчаха, пеперуцѣтъ лѣтаха. Заранецъ се понерата отъ забавата. Николко пѣстри пеперуци измарва красавѣ бѣтъ. Шурчюто юсирни и нѣколко хубави тѣжни пѣсни за раздѣлата. Пчеличѣтъ хлаха

и нѣколко стихотворения, съ които благодариха на чакмата и плодотъ за нѣктера, съ които тѣ дѣлаха. Николко бърборчѣта се забърбиха. На края шурчюто се ванъ отново и замери. То свирѣше и свѣнѣлъ грѣбѣше съ лѣкия на шугулата си силни отъ очитъ на всички. Тѣхъ тѣжко свирѣше го. Дори поноготъ спрѣ да го слуша.

Лѣстата на дърветата, изпѣстри съ различни цѣлѣта, зазвониха издѣлчии. Тѣхъ се откъсваха отъ клонитъ и тихичко полетѣха къмъ земята. Понувилѣте се вътрѣхъ тѣхъ подмѣше, разнасяше на далечъ. Тѣ напѣваха на всички, че издѣла златокара есенъ и раздѣла съ чакмата и плодотъ.

Кѣдѣто е изпѣнѣнѣно да се дѣлатъ дѣла абонаменти, в „ЗДРВ. ВѢЩЪ“ може да се прозвѣа на РАЧНИ ПРОДЪЛЖ.